

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: N. E., narozený dne X
státní příslušnost Republika Uzbekistán
bytem X
zastoupený JUDr. Irenou Strakovou
advokátkou se sídlem Karlovo náměstí 287/18, 120 00 Praha 2

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlím náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 7. 2023, č. j. MV-98146-4/SO-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 7. 2023, č. j. MV-98146-4/SO-2023. Napadeným rozhodnutím žalovaná rozhodla o odvolání žalobce tak, že potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 3. 4. 2023, č. j. OAM-25200-

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

27/ZM-2022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 45 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť účastník neplnil v době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu účel, pro který mu bylo toto povolení vydáno.

II. Žalobní body

2. Žalobce na území České republiky (dále jen „ČR“) pobývá od roku 2013. Poslední realizovaný pobyt na území byl za účelem studia Vysoké školy obchodní v Praze s platností od 8. 9. 2021 do 31. 8. 2022. Dne 4. 4. 2022 podal žádost o vydání zaměstnanecké karty. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalované, že neplnil účel pobytu před podáním žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Žalobce byl řádným studentem Vysoké školy obchodní v Praze, nyní Panevropské univerzity. Tuto skutečnost potvrdila vysoká škola dne 14. 6. 2022, kdy uvedla, že žalobce je studentem jejich školy od 18. 9. 2018 do 31. 8. 2021 a následně od 8. 9. 2021. Dne 23. 6. 2022 rozšířila svoje sdělení o dosažených výsledcích a docházce, uvedla, že žalobce dosáhl od 8. 9. 2021 nula kreditů a v evidenci docházky je absence.
3. Žalobce nesouhlasí, že na období od 8. 9. 2021 až do dne podání žádosti o zaměstnaneckou kartu lze pohlížet jako na dobu neplnění účelu pobytu. Žalobce ve svém vyjádření před správním orgánem uvedl, že navštěvoval přednášky sice nepravidelně, nicméně na těchto se účast nezaznamenávala. S tímto tvrzením koresponduje i vyjádření školy, kde bylo uvedeno, že absence docházky se vztahovala pouze na předmět Moderní trendy v informatice a Právo cestovního ruchu. Žalobce namítá, že toto jsou pouze dva předměty z velké škály dalších. Žalobce nesouhlasí se žalovanou, která považuje neplnění účelu pobytu i v otázce přesunu předmětu ze zimního semestru do letního. Žalobce je přesvědčen, že pokud zákon o vysokých školách a konkrétní vnitřní předpisy vysokých škol umožňují studentům například přesun jednotlivých zkoušek mezi semestry, nejedná se o přerušení studia, po jehož dobu skutečně není osoba řádným studentem, ale o řádný výkon studia. Žalovaná vychází z vyvratitelné domněnky, že žalobce, jelikož nezískal žádný kredit ve sledovaném období, nestudoval. Žalobce je toho názoru, že pokud mu vnitřní předpisy vysoké školy umožnily přesunout splnění zkoušek z jednoho semestru do druhého, resp. škola jeho žádosti vyhověla, je posouzení žalované v rozporu s vysokoškolským zákonem. Je věcí vysoké školy, zda umožní přerušení studia, přesun předmětů nebo studium ukončí. Žalobce studium nepřerušil a k ukončení došlo na vlastní žádost až ke dni 14. 4. 2022 poté, co podal žádost o vydání zaměstnanecké karty a svou situaci řádně zvážil.
4. Žalobce je přesvědčen, že žalovaná rozhodla nezákonně, když posuzovala průběh a plnění studijních povinností místo vysoké školy. Upozornění na neplnění účelu pobytu (podnět) má vycházet především ze školského zařízení, které registruje, provádí kontrolu průběhu studia a v případě jakýchkoliv nesrovnalostí, porušení a dalších obcházení vysokoškolského zákona, vyvozuje patřičné důsledky. Mezi tyto patří i ukončení nebo přerušení studia, o kterém je povinna škola informovat Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky, v případě cizinců. Neplnění účelu pobytu musí být odůvodněno skutečnou absencí činnosti, kterou konkrétní účel pobytu zahrnuje. Žalobce v této souvislosti i nadále považuje svůj pobyt za účelem studia bezdezbytku naplněný.
5. Žalobce argumentuje rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2014, č. j. 9 As 219/2014-39, který zdůraznil, že v případě neplnění účelu pobytu nelze hovořit „o jakémkoliv neplnění, ale o převážném neplnění účelu, pro který byl pobyt povolen“. Žalobce je

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

přesvědčen, že tento rozsudek je přílehlavý na jeho případ i přes skutečnost, že v tomto případě se jednalo o zamítnutí žádosti z důvodu „jiné závažné překážky na území“, což spadá pod ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

6. Žalobce namítá, že žalovaná pochybila, když se dopadem do soukromého a rodinného života nezabývala s odkazem na skutečnost, že jí to zákon o pobytu cizinců výslovně neukládá a žalobce toto ani ve správním řízení v I. stupni nenamítal. Již několikrát se správní soudy vyjádřily ve svých rozhodnutích, že i pokud to zákon taxativně nestanoví, vždy je třeba okolnosti soukromého a rodinného života zkoumat, neboť by mohlo dojít ke zcela zjevně nepřiměřenému zásahu do základních práv a svobod. Žalobce pobývá na území ČR od roku 2013, což je předpoklad úplné integrace do života v ČR, a to i z pohledu integrace sociální a pracovní, kterou žalobce během svého studia prošel. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců ukládá žalované zohlednit zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince - neurčitý právní pojem „přechodná doba“ a její aplikace na uvedený případ, délku pobytu cizince na území - více než 10 let oprávněného pobytu, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, společenské a kulturní vazby navázané na území - výborná znalost českého jazyka a úplná asimilace do české společnosti, intenzitu vazeb ke státu jehož je cizinec státním občanem. Ani jedním z výše uvedených hledisek se žalovaná podrobně nezabývala, v tomto spatřuje žalobce závažné upření práva na spravedlivé posouzení jeho věci.
7. Žalovaná nevzala v potaz, že žalobce pobývá na území ČR již 10 let. Nyní je ve věku 30 let a usiluje o dokončení studia, nicméně jak sám uvedl, z hlediska zajištění základních životních potřeb musel a i nadále musí pracovat. Na území ČR žije v rámci oprávněného pobytu jeho bratr. Žalobce sice více než polovinu svého dosavadního života prožil ve svém domovském státě, nicméně se jednalo o dětství a dospívání. Svůj dospělý život dosud prožil pouze na území ČR což je dle žalobce rozhodující. Žalobce odkázal na Listinu základních práv Evropské unie, která chápe jednotlivá práva poněkud širěji a právo na život vykládá v širších souvislostech.
8. Žalobce po celou dobu svého pobytu na území ČR žádným způsobem neporušil platné zákony ČR, nedopustil se žádného přečinu ani správního deliktu. Správní uvážení zde bylo využito v neprospěch žalobce a posouzení jeho věci bylo rozhodnutím o zamítnutí vydání zaměstnanecké karty postaveno naroveň závažným správním deliktům a přečinům podle trestního zákoníku.

III. Vyjádření žalované

9. Žalovaná ve svém vyjádření plně odkázala na odůvodnění napadených rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřila k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
10. Žalovaná zdůraznila, že správní orgán I. stupně je nepochybně oprávněn učinit si na základě provedených důkazů úsudek o tom, zda svým jednáním žalobce naplnil důvod pro zamítnutí podané žádosti, včetně toho, zda naplňoval účel svého pobytového oprávnění, tj. studia. Nezakládá se na pravdě tvrzení žalobce, že se žalovaná nezabývala otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, v této souvislosti odkázala na str. 6 až 8 napadeného rozhodnutí. Navrhla žalobu zamítnout.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

IV. Obsah správního spisu

11. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
12. Žalobci bylo na území ČR vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, naposledy s platností od 1. 9. 2021 do 31. 8. 2022. Povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia bylo účastníku řízení vydáno na základě předloženého potvrzení o studiu vydaného dne 8. 9. 2021 Vysokou školou obchodní v Praze, ve kterém je uvedeno, že účastník řízení je studentem prezenční formy studia bakalářského studijního programu Cestovní ruch a turismus na období od 8. 9. 2021 do 31. 8. 2022.
13. Dne 4. 4. 2022 žalobce podal žádost o vydání zaměstnanecké karty, a to k zaměstnavateli F. C. s.r.o., na pracovní pozici barmana, s místem výkonu práce v Praze.
14. Za účelem zjištění skutečného stavu věci správní orgán I. stupně požádal Vysokou školu obchodní v Praze, nadační fond (dále jen „VŠO“), o poskytnutí informace o aktuálním stavu studia účastníka řízení. Dne 14. 6. 2022 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno sdělení VŠO, dle kterého je účastník řízení studentem bakalářského studijního programu Cestovní ruch a turismus v prezenční formě studia od 8. 9. 2021, přičemž od tohoto data získal 0 kreditů. Následně bylo dne 23. 6. 2022 správnímu orgánu I. stupně sděleno, že u předmětů LS 2021/2022, Moderní trendy v informatice a Právo v cestovním ruchu, je v evidenci docházky absence.
15. Dne 16. 11. 2023 správní orgán I. stupně požádal VŠO, resp. nyní Panevropskou univerzitu, o upřesnění sdělených informací týkajících se studia účastníka řízení. Dne 23. 11. 2022 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno sdělení, dle kterého účastník řízení studium na vlastní žádost ukončil dne 31. 8. 2022. V programu Mezinárodní teritoriální studia, Cestovní ruch, účastník řízení studoval od 18. 9. 2018 do 31. 8. 2021. Studium nebylo přerušeno a za celé studium získal pouhých 18 kreditů. V programu Cestovní ruch a turismus, který účastník řízení studoval od 8. 9. 2021 do 31. 8. 2022, studium rovněž nebylo přerušeno a za celé studium získal 0 kreditů.
16. Dne 2. 1. 2023 vyzval správní orgán I. stupně účastníka řízení k objasnění toho, jakým konkrétním způsobem plnil účel pobytu na území ČR v období od 1. 9. 2021 do 14. 4. 2022, a k doložení příslušných důkazů, resp. potvrzení o tomto plnění. Účastník řízení dne 23. 1. 2023 doložil čestné prohlášení, že se v období od 1. 9. 2021 do 14. 4. 2022 účastnil výuky na Panevropské univerzitě, fakultě VŠO, obor Cestovní ruch a turismus, kdy během zimního semestru žádal studijní oddělení o přesun všech předmětů do letního semestru „pro více času“. V jeho žádosti mu bylo vyhověno a současně potvrzeno, že pro postup do dalšího semestru (tj. ze zimního semestru do letního) není třeba získání žádného kreditu. Účastník uvedl, že během celého tohoto období měl dohodu o provedení práce ve společnosti F. C. s.r.o.; tato práce se pro něj později stala prioritou, a proto dne 1. 4. 2022 podepsal s touto společností smlouvu na hlavní pracovní poměr. K čestnému prohlášení účastník řízení přiložil dohody o provedení práce ze dne 1. 8. 2021 a ze dne 1. 1. 2022, potvrzení o studiu ze dne 8. 8. 2021 s dobou platnosti do 31. 8. 2022 a potvrzení o ukončení studia ke dni 31. 8. 2022 ze dne 23. 1. 2023.
17. Dne 16. 2. 2023 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno další čestné prohlášení účastníka, že studoval na VŠO a zároveň brigádně pracoval v restauraci F. C.; snažil se tedy kombinovat studium a práci, chodil na přednášky, jejichž docházka se však na VŠO nevede. Účastník dále uvedl, že z důvodu pochybností o správnosti studia a současně, aby měl více času na

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

rozhodnutí, přesunul si zkoušky ze zimního do letního semestru. V březnu již věděl, že by se raději věnoval práci, a neplnil by tak účel studia, a proto požádal o vydání zaměstnanecké karty. S čestným prohlášením účastník zaslal opětovně potvrzení o ukončení studia a „Přehled o výsledku studia“ za období zimního semestru 2021/2022 a letního semestru 2021/2022.

18. Dne 29. 3. 2023 bylo správnímu orgánu I. stupně doručena žádost zaměstnavatele účastníka o vydání zaměstnanecké karty, neboť mají velmi dobré vztahy a je jejich dobrým zaměstnancem.
19. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 3. 4. 2023, zamítl žádost účastníka a zaměstnaneckou kartu nevydal, neboť ten neplnil v době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu účel, pro který mu bylo toto povolení vydáno.
20. V odvolání žalobce namítal, že během svého studia využil možnosti volného přístupu na trh práce, neboť jeho studium bylo zpoplatněno a jeho rodiče nemají dostatek finančních prostředků, aby jej bezezbytku podporovali. Žádost o zaměstnaneckou kartu podal již dne 4. 4. 2022, přičemž dle doloženého potvrzení o studiu bylo toto ukončeno dne 14. 4. 2022. Ze spisového materiálu vyplývá pouze to, že účastník řízení v semestru od 1. 9. 2021 nezískal žádný kredit. To však nic nevypovídá o tom, že školu fyzicky nenavštěvoval a studijních aktivit se neúčastnil; naopak transparentně uvedl, že požádal o přesun konkrétních předmětů do letního semestru a bylo mu vyhověno. Dle jeho názoru tak nelze vycházet ze skutečnosti, že nedosáhl žádného kreditu, neboť toto neprokazuje, že školu fyzicky nenavštěvoval. Skutečnost, že byl během studia zaměstnán a následně požádal o vydání zaměstnanecké karty neprokazuje, že neplnil účel studia. Správní orgán I. stupně vůbec nevzal v potaz skutečnost, že v roce 2022 došlo k enormnímu zvýšení nákladů na bydlení, což byl i jeden z důvodů pro změnu účelu pobytu. Namítá, že napadené rozhodnutí má dopad do jeho soukromého a profesního života; v budoucnu hodlal své studium převést na kombinovanou formu a poté ho řádně ukončit.
21. Žalovaná shrnula, že předchozí pobytové oprávnění bylo uděleno za účelem studia, a to s platností od 1. 9. 2021 do 31. 8. 2022. Správní orgán I. stupně v průběhu řízení zjistil, že účastník řízení byl studentem VŠO, resp. nyní Panevropské univerzity, kdy v programu Mezinárodní teritoriální studia, Cestovní ruch studoval od 18. 9. 2018 do 31. 8. 2021, studium nebylo přerušeno, přičemž za celé studium získal pouhých 18 kreditů. V programu Cestovní ruch a turismus, který účastník řízení studoval od 8. 9. 2021 do 31. 8. 2022 (kdy své studium na základě vlastní žádosti ukončil), studium nebylo přerušeno a za celé období nezískal žádný kredit. Současně bylo zjištěno, že si účastník řízení nechal převést všechny předměty ze zimního do letního semestru. Účastník řízení se za celý akademický rok přihlásil pouze na jednu zkoušku, ke které se však ani nedostavil. Správní orgán I. stupně proto dospěl k závěru, že účastník řízení dlouhodobě neplnil účel povoleného pobytu, konkrétně v posledním akademickém roce 2021/2022, kdy na území nestudoval, přičemž se nejednalo o neplnění účelu pobytu ze závažných důvodů po přechodnou dobu, ale o podstatnou část doby platnosti jeho předchozího pobytového oprávnění. Správní orgán I. stupně proto žádost účastníka řízení zamítl, neboť účastník řízení neplnil v době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu účel, pro který mu bylo vydáno.
22. Žalovaná tento závěr potvrdila, odkázala na ustálenou judikaturu, kdy z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015-35, vyplývá, že: *„zákon o pobytu cizinců je založen na tom, že pobyt cizince na území České republiky musí být*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním či studiem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7As 82/2011-81).“ Je přitom věci suverénního státu, za jakých podmínek cizinec vpustí či nevpuští na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, kdy uplynula doba, po níž jí byl vstup a pobyt povolen. Nejvyšší správní soud pak ve svém rozsudku ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 345/2017-37, uvedl: „V tomto směru lze tedy v zásadě neplnění účelu pobytu považovat za obrožení veřejného pořádku, neboť neplnění účelu pobytu je (s výjimkou, kdy účel není plněn ze závažných důvodů) spojeno s tím, že cizinec využívá povolení pobyt k jiným účelům, než k tomu, který mu byl povolen.“ Ze zákona o pobytu cizinců i ustálené judikatury je tedy zřejmé, že povinností cizince při pobytu na území ČR je plnit účel, pro který mu byl pobytový status vydán, a v případě podání žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu je povinností správních orgánů předchozí pobyt cizince na území zhodnotit. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 471/2018-39, ve kterém je uvedeno: „Aspekt plnění účelu pobytu je z logiky věci nutné posuzovat ve vztahu k období povoleného pobytu předcházejícímu datum podání žádosti o jeho prodloužení. Zákon o pobytu cizinců totiž vychází z předpokladu, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, je povinen povolení k jím deklarovanému účelu náležitě využívat. Právě pro tento účel mu totiž bylo povolení k pobytu uděleno. Pokud cizinec nenaplní na území České republiky účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu, je na místě mu toto povolení k pobytu na území České republiky neprodloužit. Správní orgán proto hodnotí jednání cizince v období, pro které mu bylo povolení k pobytu, o jehož prodloužení se jedná, uděleno.“

23. Žalovaná konstatovala, že k naplnění důvodu pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu (v posuzovaném případě k nevydání zaměstnanecké karty) uvedeného ve větě třetí § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců postačuje, pokud cizinec neplnil kdykoliv v době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, jehož je držitelem, jeho účel. Není rozhodné, zda v době, kdy správní orgány jeho žádost posuzují, již účel plní, nebo stále nikoliv.
24. V případě účelu „studium“ je podle žalované přesnějším výrazem „naplňovat účel pobytu“ ve smyslu nejen účel plnit, čili být studentem (zapsaným ke studiu), ale nepřetržitě (soustavně) studovat s předem stanoveným cílem a snahou úspěšně školu či jinou vzdělávací instituci absolvovat, čímž dojde k „naplnění účelu“. V případě, že cizinec neplnil či nenaplníval účel, tedy nestudoval tak, aby studijní aktivity, pro které mu byl povolen pobyt, úspěšně dokončil, správní orgány podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nové povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem (zaměstnaneckou kartu) nevydají.
25. Správní orgány tento důvod pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu nepoužijí pouze tehdy, pokud cizinec prokáže, že účel neplnil pouze po přechodnou dobu a ze závažných důvodů. Tedy důvodem pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu je de facto jakékoliv neplnění účelu v době platnosti dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu, ledaže by cizinec sám prokázal, že ve skutečnosti šlo o neplnění účelu pouze po přechodnou dobu a ze závažných důvodů.
26. K výkladu pojmu „přechodná doba“ je třeba přistupovat s ohledem na to, že zákon o pobytu cizinců vychází z premisy, že cizinec, který získal dlouhodobé vízum či povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR k určitému účelu, je povinen toto vízum či povolení k jím deklarovanému účelu náležitě využívat, a to po celou dobu platnosti dlouhodobého víza nebo povolení k dlouhodobému pobytu, tedy nikoliv pouze po poměrnou část doby platnosti tohoto pobytového oprávnění.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

27. Jak totiž uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81: „Povolování dlouhodobého pobytu cizinců slouží k umožnění pobytu za účelem dlouhodobého zaměstnání, podnikání, studia, resp. za jakýmkoli jiným účelem odůvodňujícím pobyt cizince na území České republiky po dobu delší než 90 dnů. Důvody pro zrušení, resp. neprodloužení, tohoto povolení korespondují podle citovaných ustanovení mimo jiné i s neplněním účelu pobytu. [...] Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“
28. Dále podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 5. 2019, č. j. 14 A 84/2017-42: „Platí totiž, že cizinec je povinen plnit účel povoleného pobytu po celou jeho dobu, a to nikoliv formálně, ale fakticky. Pobytové oprávnění tedy nemůže sloužit pouze pro tzv. překlenutí doby, než cizinec získá povolení k pobytu, o něž skutečně usiluje.“
29. Žalovaná dále uvedla, že je zřejmé, že za přechodnou dobu neplnění účelu bude třeba považovat dobu pobytu mimo území z důvodu čerpání dovolené nebo v průběhu prázdnin, jde-li o studenta. Přechodnost doby neplnění účelu je tedy třeba vždy posuzovat ve vztahu k důvodu neplnění účelu, a ve vztahu k samotnému účelu pobytu, jak je z uvedeného příkladu patrné. Jestliže se má cizinec na území věnovat studiu či jiným vzdělávacím aktivitám, pak již několikaměsíční absence může znamenat zmaření účelu povoleného pobytu, neboť student již nebude připuštěn ke zkouškám, nepostoupí do dalšího ročníku nebo jednoduše nezvládne učivo „dohnat“. Navíc musí být splněna i podmínka, že důvod neplnění účelu byl závažný. Závažným důvodem neplnění účelu může být nepochybně nemoc, která by objektivně zabránila cizinci se výuky účastnit. Závažným důvodem naopak nebude sám o sobě nezáměr o studium, který vedl k ukončení studia, nebo nebudou jiné aktivity, např. zaměstnání apod. Důkazní břemeno, jde-li o prokázání závažných důvodů neplnění účelu, nese ve smyslu třetí věty § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jednoznačně pouze cizinec.
30. Žalovaná uzavřela, že účastník řízení neplnil před podáním žádosti o vydání zaměstnanecké karty na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno, resp. že účastník řízení v době platnosti posledně povoleného dlouhodobého pobytu za účelem studia od začátku akademického roku 2021/2022 (tj. 1. 9. 2022) do 4. 4. 2022, kdy podáním nyní posuzované žádosti deklaroval úmysl změnit účel pobytu na zaměstnaneckou kartu, neplnil účel pobytu, když v dané době nezískal žádné kredity, resp. ani v celém akademickém roce 2021/2022.
31. Plněním účelu pobytu „studium“ se Nejvyšší správní soud věnoval též v odůvodnění rozsudku ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020-33, v němž mimo jiné uvedl: „*Studium* zdánlivé či fakticky „vedlejší“ se nesmí stát nekontrolovanou vstupenkou cizinců na území ČR a prostředkem získání navazujícího povolení k pobytu za jinými účely (podnikání, zaměstnání aj.). Právo pobývat na území ČR za účelem studia mají mít jen a pouze takoví cizinci, kteří, jak již bylo výše podrobněji rozebráno, skutečně a vážně studují.“
32. Z uvedeného vyplývá, že aby student plnil účel povoleného pobytu, je třeba, aby alespoň v základu plnil své povinnosti studenta, tedy aby skládal zkoušky a získával zápočty, nestačí tedy pouze tvrzené navštěvování přednášek. Na tyto činnosti účastník řízení v akademickém roce 2021/2022 víceméně rezignoval. Jeho studium bylo pouze formální, když povinnosti

studenta neplnil a nedosahoval žádných studijních výsledků, o čemž také svědčí to, že se na zkoušky a zápočty ani nepřihlásil, resp. se nepokusil o jejich složení a získání (kromě jediné výjimky, viz výše). S poukazem na citovanou judikaturu platí, že účel pobytu na území musí cizinec fakticky naplňovat, tedy nestačí být pouze formálně zapsán ke studiu, ale skutečně se též připravovat na budoucí povolání, čemuž účastník řízení nedostál.

33. Účastníku řízení tak byla žádost o vydání zaměstnanecké karty zamítnuta podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V případě uvedeného důvodu pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty zákon o pobytu cizinců neobsahuje výslovnou povinnost správních orgánů posuzovat přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do života účastníka řízení. Žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48, v němž Nejvyšší správní soud v bodě 40 uvedl zejména následující: „*NSS souhlasí se závěry krajského soudu, že pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí nebyl prostor. Povinnost posoudit přiměřenost rozhodnutí vzhledem k jeho dopadům do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí učiněná dle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, bod 23, a ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27, bod 11). Typicky se posoudí přiměřenost rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví, tj. například v případě rozhodování dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a některých dalších rozhodnutí.*“
34. Pozdější judikatura Nejvyššího správního soudu specifikovala, že v určitých případech je třeba v cizineckých věcech hodnotit přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života, a to i tam, kde to zákon o pobytu cizinců výslovně nestanoví. K tomu, aby takový případ nastal, je však nutné, aby účastník řízení uváděl konkrétní skutečnosti, které vybočují z běžného obecného rámce a standardní situace. Tyto tvrzené skutečnosti je účastník řízení rovněž povinen náležitě doložit (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 1. 2020, č. j. 30 A 185/2018-44).
35. Kritéria pro posouzení přiměřenosti negativního rozhodnutí uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců jsou pouze demonstrativní a správní orgán posuzující přiměřenost není povinen se v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat s každým jednotlivým kritériem, stejně jako mu nic nebrání vzít v potaz i kritéria jiná, pokud si to vyžádají specifika daného případu. Žalobce v řízení vznesl námitku nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, ze spisového materiálu však nevyplývá, že by rodinné poměry účastníka řízení vybočovaly z běžné situace. Na území ČR pobývá pouze bratr účastníka řízení, a to na základě trvalého pobytu, má tedy samostatné bytové oprávnění neodvozené od bytového oprávnění účastníka řízení; oba jeho rodiče pobývají v domovské zemi účastníka řízení. Žalovaná připustila, že rozhodnutí může mít jistý dopad do soukromého a rodinného života účastníka, není však nepřiměřený ve vztahu k důvodu pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty, kdy účastník řízení neplnil účel pobytu. Účastník řízení na území ČR pobývá od roku 2013, je mu 30 let a narodil se v Republice Uzbekistán; převážnou část života tedy strávil ve své domovské zemi. Účastník řízení si přesto na území ČR za dobu svého pobytu jistě mohl vytvořit sociální vazby, současně však neztratil vazby ke svému domovskému státu, kde má větší část své rodiny. Skutečnost, že se účastník řízení dostal do složité finanční situace, nelze klást k tíži správnímu orgánu I. stupně. Pokud by účastník řízení plnil účel svého bytového oprávnění, mohl při splnění dalších zákonných podmínek získat zaměstnaneckou kartu. K tvrzení účastníka řízení, že hodlal studium převést na kombinovanou formu, žalovaná uvedla, že toto jistě mohl učinit již v průběhu svého studia, sám však své studium bez dalšího

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

ukončil. Snaha o integraci do společnosti hostitelské země a plnění povinností a závazků v souladu se zákonem je předpokladem pro pobyt každého cizince a nemůže být považována za nadstandard. V tomto ohledu je přirozené, že pokud na území některého státu účastník řízení žije, nežije „ve vzduchoprázdnu“ a alespoň nějaké základní společenské vazby si utvoří vždy. Účastník řízení je v produktivním věku a za srovnatelných podmínek by mohl získat zaměstnání v domovském státě jako ostatní občané. Případně si účastník řízení může požádat o jiná pobytová oprávnění, která za splnění zákonných podmínek může získat.

36. Žalovaná též odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2021, č. j. 8 Azs 196/2020-49, ve kterém soud judikoval: *„K související obecné poznámce stěžovatele týkající se povinnosti správních orgánů zjistit skutečný stav věci a z moci úřední zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí lze pak (taktéž v obecné rovině) připomenout, že břemeno tvrzení tíží primárně žadatele o konkrétní pobytové oprávnění. Je to totiž sám žadatel, kdo disponuje relevantními informacemi ze svého soukromého a rodinného života a kdo nejlépe může vyličit specifika svého soukromého a rodinného života do té míry, aby mohla být položena „na miskuvah“ proti veřejným zájmům, které případně naopak brání udělení pobytového oprávnění. Jde o informace z jeho vlastní soukromé až intimní sféry (např. informace týkající se zdravotního stavu), jejichž sdělení závisí výlučně na vůli žadatele. Jinak řečeno, je to primárně žadatel, kdo má povinnost správnímu orgánu uvést informace ze svého soukromého a rodinného života, o nichž se domnívá, že jsou pro posouzení věci relevantní a byly by případně způsobily převážít nad jinými zájmy a hledisky. Teprve v případě, že by měl správní orgán o těchto informacích pochybnosti, nebo by nastala potřeba jejich doplnění, lze vyžadovat odpovídající procesní aktivitu po správním orgánu. Správní orgán je vázán povinností zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, to však neznamená, že jsou správní orgány povinny při rozhodování o pobytovém oprávnění samy, bez toho, že by sám žadatel uváděl informace o svém soukromém a rodinném životě, které jsou pro posouzení jeho žádosti relevantní, zjišťovat a pátrat po podrobnostech a specifikách žadatelova soukromí, která by případně převážila nad důvodem pro neudělení pobytového oprávnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2020, čj. 1 Azs 260/2020-27).“*
37. Žalovaná též poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2018, č. j. 5 Azs 194/2017-22, ve kterém je uvedeno, že: *„právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy ovšem není absolutní a při jeho hodnocení je třeba zvážit řadu faktorů, které ve své judikatuře stanovil ESLP, a je zde proto prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45). Současně Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1996, Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti ESLP bere v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území. Z judikatury ESLP přitom vyplývá, že podmínky pro spuštění extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ESLP ze dne 6. 2. 2001, Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 4599/98).“*
38. Žalovaná shrnula, že v případě účastníka řízení není důvod pro spuštění extrateritoriálního účinku Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), neboť ze strany účastníka řízení nebyly tvrzeny žádné skutečnosti, ze kterých by vyplýval takový

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

zásah do jeho soukromého a rodinného života, který by způsobil nepřiměřenost dopadů rozhodnutí ve smyslu čl. 8 Úmluvy.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

39. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalobce se na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil a žalovaný souhlasil s rozhodnutím ve věci bez jednání. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
40. Podle § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„Zaměstnaneckou kartou se rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo na pracovní pozici, ke které byl udělen souhlas ministerstva podle odstavce 7 nebo 8. Cizince, u kterého je podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno povolení k zaměstnání nebo který je uveden v § 98 zákona o zaměstnanosti, opravňuje zaměstnanecká karta k pobytu na území za účelem zaměstnání.“*
41. Podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí: *„Cizinec, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. Nové povolení k dlouhodobému pobytu dále nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 5 let; to se nevztahuje na cizince, který žádá o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování, a na cizince uvedeného v odstavci 2.“*
42. Jak je uvedeno výše, podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. Stran možné výjimky soud konstatuje, že žalobce v tomto směru žádnou žalobní námitku nevznnesl, tedy nenamítal (natož aby prokazoval), že k neplnění účelu pobytu došlo ze závažných důvodů.
43. V projednávané věci je podstatné posouzení, zda žalobce v době povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, naposledy, tedy v době od 1. 9. 2021 do 31. 8. 2022, resp. před podáním žádosti dne 4. 4. 2022, plnil účel studia.
44. V řízení bylo zjištěno a není sporné, že žalobce byl v tuto dobu zapsán na Vysoké škole obchodní v Praze jako student prezenční formy studia bakalářského studijního programu Cestovní ruch a turismus, studium přerušeno nebylo. V programu Cestovní ruch a turismus od 8. 9. 2021 nezáskal žádné kredity. U předmětů LS 2021/2022, Moderní trendy v informatice a Právo v cestovním ruchu, je v evidenci docházky pouze absence. V programu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Mezinárodní teritoriální studia, Cestovní ruch, účastník řízení studoval od 18. 9. 2018 do 31. 8. 2021 a za celé studium získal pouhých 18 kreditů. Žalobce v oboru Cestovní ruch a turismus požádal studijní oddělení o přesun všech předmětů do letního semestru. Jeho žádosti bylo vyhověno a současně bylo potvrzeno, že pro postup do dalšího semestru (tj. ze zimního semestru do letního) není třeba získání žádného kreditu. Žalobce nepravidelně navštěvoval přednášky, na nichž se však účast nezaznamenávala. Během celého tohoto období měl dohodu o provedení práce ve společnosti F. C. s.r.o.; tato práce se pro něj později stala prioritou, a proto dne 1. 4. 2022 podepsal s touto společností smlouvu na hlavní pracovní poměr, studium pak k 14. 4. 2022 ukončil úplně.

45. Soud shledává posouzení žalované správným. Z těchto skutečností je zřejmé, že žalobce po dobu od 1. 9. 2021 do 4. 4. 2022 neplnil účel studia, neboť v předmětech, kde byla docházka evidována, přítomen nebyl, předměty přesunul ze zimního semestru do letního, nezískal žádné kredity, přihlásil se toliko na jednu zkoušku, ke které se však ani nedostavil. Při posouzení plnění účelu studia lze přihlédnout i ke skutečnosti, že po celou tuto vykonával pracovní činnost na základě dohody o provedení práce. Dále lze zohlednit i skutečnost, že nejen za posuzované období, ale po celou dobu studia programu Cestovní ruch (od 18. 9. 2018) žalobce získal jen minimum kreditů.
46. Ve světle těchto okolností tak nepostačuje, pokud žalobce nepravidelně navštěvoval některé přednášky, neboť je podstatné, že jeho aktivita v posuzovaném období nemohla směřovat k naplnění účelu studia, tedy ke složení zkoušek a následnému dokončení studia.
47. Žalobci lze přisvědčit, že jeho studium nebylo „přerušeno“ ve smyslu zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, ale pokud všechny předměty přesouval do dalších semestrů, je to významný ukazatel pro závěr, že nenaplňoval účel studia. Není pak rozhodné, že tento postup zákon o vysokých školách, resp. vnitřní předpisy, školy dovoloval, a že jeho žádosti škola vyhověla, a tedy že tento postup nevedl formálně k ukončení studia. Žalobce v žalobě klade důraz právě na své formální trvání studia, to je však v rozporu s judikaturou, podle které se zkoumá faktická naplnění daného účelu (srovnej žalovanou odkazovanou judikaturu, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 5. 2019, č. j. 14 A 84/2017-42).
48. Pokud žalobce poukazoval na zvýšení nákladů na bydlení, žalobci není kladena k tíži jeho výdělečná činnost, ale to, že zároveň s výkonem pracovní činnosti nenaplňoval účel povoleného pobytu.
49. Námitka žalobce, že správní orgány v jeho věci postupovaly nezákonně, když posuzovaly průběh a plnění studijních povinností, místo vysoké školy, je zcela nedůvodná. Správní orgány nijak nezasáhly do působnosti vysoké školy, která je vymezena zákonem o vysokých školách, pouze naplnily své povinnosti plynoucí ze zákona o pobytu cizinců, konkrétně z § 45 odst. 1 zákona, tedy posuzovaly, zda žalobce plnil účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno. Toto posouzení nemůže učinit vysoká škola a názor žalobce, že podnět v tomto směru musí vzejít od vysoké školy, nemá jakoukoli oporu v zákoně ani judikatuře.
50. Žalobce dále namítal, že se žalovaný nezabýval nepřiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
51. Podstatné je, že zákon s uvedeným případem neudělení dlouhodobého pobytu nespojuje podmínku zkoumat (správními orgány) případný dopad tohoto neudělení do soukromého a

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

rodinného života cizince. Nicméně, vzhledem k vázanosti ČR mezinárodními smlouvami se judikatura správních soudů ustálila na možnosti soudního přezkumu takového dopadu správních rozhodnutí i v případech, kdy zákon o pobytu cizinců takovou povinnost správním orgánům přímo neukládá. Je tomu tak tehdy, kdy by byl předmětný dopad excesivní.

52. Žalobce byl stran tvrzení možné nepřiměřenosti dopadů v řízení před správním orgánem I. stupně zcela pasivní. Do doplnění odvolání ze dne 20. 5. 2023 pak velmi obecně uvedl, že rozhodnutí pocituje jako vážnou újmu, která bude mít dopad nejen do života soukromého, ale i profesního, když žadatel hodlal své studium převést na formu kombinovanou a poté ho dokončit. Žalobce byl zaměstnán z důvodu zvyšujících se nákladů na život, zejména na bydlení.
53. Předně není pravdivé žalobní tvrzení, že se správní orgány otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života nezabývaly (viz napadené rozhodnutí, strana 6 až 8). V žalobě dále žalobce namítal, že nebylo zohledněno, že žalobce pobývá na území ČR již 10 let. K této skutečnosti bylo přihlédnuto, stejně tak i k pobytu jeho bratra na území ČR. Soud neshledal pochybením, pokud nebylo výslovně přihlédnuto ke znalosti českého jazyka, tato skutečnost nenasvědčuje porušení čl. 8 Úmluvy. Stejně tak samotná délka pobytu a začlenění žalobce do společnosti bez dalšího není důvodem pro shledání nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Žalovaná správně hodnotila též vazby žalobce na jeho domovský stát, kde je převážná část jeho rodiny, žalobce je zdravý, v produktivním věku, nic mu nebrání získat zaměstnání i ve svém domovském státě.
54. Nelze přisvědčit ani žalobcově námitce, že správní orgány musí vždy výslovně posuzovat všechna hlediska, která vyjmenovává § 174a zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců sice obsahuje výčet kritérií, které by měl správní orgán zvážit při rozhodování o pobytovém oprávnění cizince, avšak správní orgán nemusí v rozhodnutí vždy výslovně vyjmenovat všechna uvedená kritéria a předjímat jejich případný dopad na rozhodnutí, přestože jejich existenci v tom kterém případě nic nenasvědčuje. Postačí výslovně zohlednit pouze důvody, které jsou v daném případě specifické a vyšly najevo, a nikoliv i ty, které žádným způsobem nevyplývají z průběhu řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, či ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019-32).
55. Soud tak shrnuje, že posouzení přiměřenosti zásahu správními orgány bylo provedeno v dostatečném rozsahu, správní orgány se neopomněly vypořádat s žádnou jim známou podstatnou okolností, tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí soud neshledal. Žalobce netvrdil nic, z čeho by se dala dovodit nepřiměřenost důsledků napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.
56. Pro úplnost soud dodává, že shledání (ne)přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění není správním uvážením, ale výkladem neurčitého právního pojmu (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-37, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-34). Mylná je též představa žalobce, že by snad přiměřenost zásahu mohla být shledána jen v případě spáchání přečinu dle trestního zákoníku.
57. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

58. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl výrokem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
59. Závěrem soud dodává, že o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nerozhodoval, neboť ve věci samé rozhodl bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. září 2023

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně